

[Fischer]

nordiske naboer vil følge den danske boykotlinje. Denne politik vil derfor i bedste fald være virkningsløs over for Sydafrika, men den vil bestemt blive tabgivende for Danmark. Danske virksomheder rammes, mange arbejdspladser går tabt, statskassen skal måske udrede betydelige erstatninger. Danske firmaer, der i dag handler med Sydafrika, vil se de nærmeste konkurrenter i Vest- og så galt Østeuropa med sydafrikanske produkter overtage dansk indtjening og beskæftigelse.

Det har været beskæmmende at opleve, hvorledes partierne bag denne lovgivning har ignoreret de meget klare appeller fra virksomheder og faglige organisationer om ikke at begive sig ud i en ekstrem politik. Et meget omfattende og grundigt udvalgsarbejde har utvetydigt – ikke mindst ved oplysninger fra mange deputationer – demonstreret, hvor urimeligt denne lovgivning vil ramme dansk produktion, handel, skibsfart og beskæftigelse.

Det illusoriske i denne lovgivning ses klart deri, at lovens afgørende § 1 dårligt nok vil kunne fungere, fordi sydafrikanske råvarer alligevel vil komme ind i Danmark via tredjelande. De internationale handelsregler er jo indrettet sådan, at færdigvarer med betydeligt indhold af sydafrikansk oprindelse alligevel kan komme ind og dermed påføre danske virksomheder, der nu ikke længere har samme muligheder, helt ulige konkurrence.

Apartheidsystemet derimod rammes ikke. Pretoriaregeringen, der vel skulle være denne boykotlovgivnings hovedmål, går fri. Sydafrika vil ikke kunne mærke de danske skridt, når andre ikke følger os. Tværtimod kan loven træffe at svække indsatsen imod apartheid, fordi dansk politisk indflydelse i nordisk og europæisk sammenhæng svækkes af vort brud med den fælles politik.

Vi har fra konservativ side igen og igen i de mange Sydafrikadebatter, vi har haft, fremhævet vort ønske om, at Danmark skal bidrage til ad fredelig vej at afskaffe apartheid og skaffe alle indbyggere i Sydafrika uanset race frie og lige vilkår, og at vi bedst udøver dette pres som deltager i fællesnordiske og fælleseuropæiske bestræbelser.

Det er fortsat konservativ holdning, og vi er overbeviste om, at også den kommende tid vil vise, at fælles optræden er den rigtige politik, hvorfor vi naturligvis ikke kan tage et medansvar for denne tåbelige lovgivning.

(Kort bemærkning).

Qvist Jørgensen (S):

Der er for så vidt ikke meget nyt i hr. Fischers tale. Den er præget af en total mangel på tiltro til, at man vil kunne opnå en effekt. Det forholder sig altså sådan, hr. Fischer, at et flertal i dette ting tror på, at der vil kunne opnås en effekt.

Men når hr. Fischer – og det er egentlig det, der kalder mig herop – prøver på at skose socialdemokratiet for den holdning, vi har nu i forhold til tidligere, så skal jeg minde hr. Fischer om, at der faktisk er gået et sted mellem 3½ og 4 år, der har været præget af en rent ud sagt forfærdende udvikling i det sydafrikanske samfund, som vi må markere os over for. Situationen er altså nu en anden, hr. Fischer.

(Kort bemærkning).

Ove Jensen (FP):

Alt det, hr. Fischer sagde her fra talerstolen, er jo rigtigt. Det er rigtigt, at det, vi foretager her, skader vore virksomheder, og det er også rigtigt, at det overhovedet ingen indflydelse har på forholdene, hverken i Sydafrika eller i Namibia. Det eneste, der sker, er, at vi skader danske virksomheder, at vi skader os selv, at vi skal ud at købe nogle varer, der er dyrere end dem, vi ellers kunne købe. Jeg er helt enig i det, der blev sagt her.

Men jeg kan ikke forstå, at hr. Fischer kan stå heroppe og sige, at det er en tåbelig lovgivning, og så ikke slutte med at stemme imod et sådant tåbeligt lovforslag. Hvor er logikken henne?

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Hr. Qvist Jørgensen og jeg er enige om, at der er sket store ændringer i Sydafrika i de senere år, men hr. Qvist Jørgensen og jeg ved også, at vi kun har mulighed for at påvirke den situation ved fælles optræden.

Det er bemærkelsesværdigt, at den svenske socialdemokratiske udenrigsminister, Sten Andersson, har sagt, at Sverige på nuværende tidspunkt ikke er villig til at gå videre end det fællesnordiske handlingsprogram. Har det danske socialdemokrati da ikke koordineret sin politik med de øvrige socialdemokratiske partier i Norden? Det viser noget